POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVU

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GODIŠTE 51 OŽUJAK - 1942 BROJ 3

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GLASILO APOSTOLATA MOLITVE ★ LIST HRVATSKIH KATOLIČKIH OBITELJI

Izdaju s dopuštenjem crkvene oblasti Isusovci u Zagrebu ★ Za list odgovara: I. Nikolić D. I. Zagreb, Palmotićeva 33 Tiskara »Glasnik«, Zagreb, Ivan Nikolić D. I.

G. 51 BR. 3

OŽUJAK 1942

Uprava: Zagreb I/147, Palmotićeva 31 ★ Broj čekovnog računa 33.896 Godišnja pretplata: 20 Kuna — USA: 0.50 dolara — Italija: 12 lira — Mađarska: 3.50 pengő

ZA SV. OCA SLUŽI SE SV. MISA

1. III. U MURTERU
1. III. U ZAGREBU
2. III. U KRIŽEVCIMA
2. III. U LUGU
2. III. U STOLCU
6. III. U ČAZMI
6. III. U KAPELICI
6. III. U SPLITU
6. III. U ŽAKANJU
12. III. U TURČINU
12. III. U VIROVITICI
12. III. U ZAGREBU
14. III. U PODRAVSKIM PODGAJCIMA
16. III. U PRIKO-ZAKUČANU
18. III. U KAŠTEL NOVOM
19. III. U STENJEVCU
21. III. U SUMARTINU
24. III. U MIKLUŠEVCIMA
25. III. U KRAPJU
25. III. U SIBINJU

DA POSVUDA ZAVLADA ISTINA I PRAVDA

Mjesečna nakana Apostolata molitve, koju je blagoslovio Sv. Otac

Često gledamo mnoge nepravde i zloće i otimačine, pa nas zaboli u srcu. A što je najgore često vidimo, da ovi nepravednici imadu najviše sreće i časti i bogatstva. A sirotinja strada. Nekima se onda vine duboki uzdah iz duše: O Bože, gdje je tvoja pravda?

Čekaj, nemoj tako naglo! Gdje ti možeš zapovijedati Bogu, da bi ovoga ili onoga kaznio, kako se tebi sviđa? A jesi li ti bez grijeha? A nije li svaki čovjek slobodan? Kada bi Bog iza svakog grijeha odmah kažnjavao, zar to ne bi značilo, da nam Stvoritelj ograničava slobodu, koju nam je sam dao?

Ali i ovo je sigurno: svako zlo djelo, koje kajanjem i pokorom ne popravimo na ovom svijetu, bit će sigurno kažnjeno na drugom svijetu, a često već i na ovom svijetu.

SVETO PISMO SVJEDOČI

Josipa Egipatskoga prodala su braća, ali malo zatim stiže ih velika kazna Božja: glad, pa sami moraju putovati u tuđu zemlju, gdje je njihov prodani brat postao kraljevskim namjesnikom. Sad će morati klečati pred njim puni stida i straha.

Poznato je, kako su Egipćani strahovito progonili narod izraelski. Upotrebljavali su ih kao robove za gradnju svojih piramida, gdje su mnogi umirali iscrpljeni od teškog rada. Napokon počeli su im ubijati svu novorođenu mušku djecu. Trajalo je to dosta dugo vremena, ali napokon dođe čas kazne Božje. Na riječ Mojsijevu pretvoriše se sve rijeke i jezera u krv i Egipćani makar bogati padoše u strahovitu nevolju. Prije su njihove primalje ubijale izraelsku djecu, ali sada zapovjedi Bog anđelu, neka jedne noći poubija sve prvorođence egipatske od sina faraonova do sina i one posljednje robi-

nje egipatske. Faraon je htio da uništi cijeli narod izraelski, ali zato pogibe u Crvenom moru on i cijela njegova vojska. Zar to nisu očiti znakovi pravde Božje, koja kažnjava grijeh često puta već na ovom svijetu?

Bezbožni neprijatelji proroka Daniela nagovorili su kralja, da nevinog proroka baci u jamu lavsku. Ali Bog je čudom sačuvao život Danijelu, pa rasrđen kralj dade sve te nepravedne svoje savjetnike pobacati u tu istu jamu, gdje ih odmah razderaše lavovi.

Dvojica staraca krivično optužiše nevinu Suzanu i ona je imala biti kamenovana, ali Bog otkri njihovu klevetu i laž, pa su sami bili zasuti tim istim kamenjem, za koje su mislili, da će pasti na Suzanu.

O onom tvrdici bogatunu pripovijeda Isus u Evanđelju sv. Luke, kako vapije iz pakla: »Oče Abrahame, smiluj se meni, i pošalji Lazara, neka umoči u vodu vrh svoga prsta, da mi rashladi jezik, jer se silno mučim u ovom plamenu.« Ali Abraham mu odgovara: »Sinko, sjeti se, da si primio dobra svoja u svom životu, a Lazar jednako zlo. Sad se on ovdje tješi, a ti se silno mučiš« (Lk. 16, 25).

Kad je Pilat htio osloboditi Isusa, onda je židovska rulja vikala: »Krv njegova na nas i na našu djecu!« (Mt. 27, 26). Kako grozno se ispunila ta riječ na cijelom tom izabranom narodu. Svjedok je cijeli svijet, a svjedoci smo i mi danas. Bog je oduzeo tome narodu sve, što je narodu kao takovu milo i drago.

Uništen im glavni grad, uništen hram, koga ne mogu evo već kroz skoro dvije tisuće godina da sagrade. Raspršeni lutaju po svijetu kao Kain sa žigom prokletstva na čelu. Izgubili su domovinu, izgubili ono, što je čovjeku najslađe na svijetu, svoj materinski jezik. Nestalo je sviju potresnih bogoslužnih obreda. Oduzeo im je Bog svećenike, kraljeve, junake i velike žene. Gdjegod se nasele, sreta ih prezir i mržnja. Narod je to, koji nam svojim opstankom svjedoči, da još ima Božje pravde i istine.

ŽIVOT SVJEDOČI

Robespier, najgrozniji progonitelj za vrijeme velike francuske revolucije, koji je tisućama dao odsjeći glave, sam umire pod krvničkom sjekirom. Isto tako Danton i Karier, vođe te krvave revolucije, koji su tolike francuske majke zavili u crninu.

Pri koncu revolucije 1793. pobožan svećenik obilazi bolesnike u bolnici. Dođe i do kreveta nekog ranjenog vojnika, koji je mirno ležao vedra lica. »Prijatelju, rečeno mi je, da ste vrlo teško ranjen.« Na to se bolesnik malko nasmiješi i odgovori: »Oče, podignite malo pokrivač!« Svećenik odgrne pokrivač i naglo odskoči od užasa, kad ugleda, da je vojnik izgubio obadvije ruke. »Nadignite sad pokrivač kod nogu!« Podiže svećenik i vidi, da je bolesnik izgubio također i obadvije noge.

»Nemojte me, oče, sažaljevati. Dobio sam samo ono, što sam zaslužio. Isto tako sam ja postupao s kipom raspetoga Isusa. Bio sam s drugovima na putu i opazili smo jedno raspelo kraj ceste. Odlučili smo da ga srušimo. Ja sam se uspeo na raspelo i odrezao

sam Raspetome obadvije noge i ruke. Odmah zatim, kad smo stigli u svoj tabor, nastala je bitka i prvi hitac pogodio je mene i doveo me do ovog stanja, u kome me sada vidite. Ali hvala Bogu, da mogu činiti pokoru za svoje svetogrđe na ovom svijetu, a ne u vječnosti.«

Mi vjerujemo da opstoji Bog pravedni i istiniti pa mislimo često na tu istinu i bit će nam lakše u ovo korizmeno vrijeme činiti pokoru za svoje grijehe, a lakše će nam biti podnositi i mnoge nepravde u životu, jer znamo, da još živi pravedni Bog. Prikažimo svoje molitve i patnje, da bi se Bog udostojao skratiti vrijeme kušnja i strahota, koje pune svijet mržnjom i nepravdama pa da bi zavladala u srcima i u državama ljubav Srca Isusova i pravda Krista Kralja.

N. Prev.

VRATA SVIMA OTVORENA
A SRCE JOŠ VEĆMA

U južnom Tirolu stoji još i danas stari samostan, sada župski dvor. Jednostavne zidine, isprekidane prozorima negdašnjih redovničkih sobica, razdvajaju samo velika samostanska vrata, nad kojima stoji krasan natpis: Vrata su otvorena, a srca još većma! Bila je to srdačna dobrodošlica umornom putniku starih vremena, a za nas je časna uspomena kršćanske ljubavi.

Te iste riječi mogle bi se napisati na svako svetohranište, samo s mnogo više značenja i istinitosti. Vrata su svima otvorena, a Srce Isusovo još većma! Jer takvo je Spasiteljevo Srce uistinu.

U svetohraništu bukti ljubav, koja želi obuhvatiti c i o s v i j e t, sve ljude. Nikoga ta ljubav ne isključuje, nikoga ne odbija, pa ni svog najvećeg neprijatelja. Zato Crkva i prispodablja Spasitelja s milosrdnim Samaritancem, koji zaboravlja na sve uvrede i nezahvalnosti i gleda samo na našu bijedu i žudi, da nam pomogne. Velik smo mi bolesnik, radi kojega se božanski liječnik spustio s neba na zemlju, samo da nas iscijeli. I ne obazire se ni na kakve prigovore. Farizeji su mu strašno zamjerili, što se druži sa grješnim ljudima. A on na našu najveću utjehu izjavljuje, da nije došao radi pravednika, nego radi grješnika. Radi sviju nas.

A kako je istom i s k r e n a ta ljubav Srca Isusova prema nama! Mi ljudi nekako teško možemo shvatiti, da netko može ljubiti posve nesebično, bez ikakve potajne nade u vlastitu korist. A eto ljubav Isusova Srca bila je i jest bez ikakva trunka pretvaranja i himbenosti. Život je svoj dao, da nam tu svoju ljubav dokaže, i više zacijelo nije mogao dati. Ta ljubav plamsa još i sada u svetoj hostiji i želi ogrijati sve.

Ljubav Srca Isusova je d j e l o t v o r n a. Nije to samo neki osjećaj, neko ugodno sjećanje, već volja i živa želja da nam pomogne. Božansko bogatstvo prelijeva se u tom Božjem Srcu, koje jedva čeka, da mi svoja srca otvorimo i primimo u se blago milosti Božje. Sve ljude pozivlje k sebi: »Dođite k meni svi, koji ste umorni i opte-

rečeni, i ja ću vas okrijepiti!« (Mt. 11, 28). Govori to Spasitelj osobito sada, kad i Crkva zove sve svoje vjernike, da izvrše svoju uskrsnu kršćansku dužnost: da očiste dušu od zla i opačine i prime u se Isusovo tijelo.

Uvijek je taj poziv Crkve i poziv Isusova Srca bio neumoran. Ali ove godine ne smije ga ni jedan Hrvat katolik prezreti. Jer sada se ne treba nitko bojati zaći u crkvu niti se tko smije stidjeti stupiti u ispovjedaonicu. Na Božjem zakonu i s Božjim blagoslovom gradi se nova Hrvatska. A tu zacijelo ne će graditi ni dograditi oni, koji bježe od Boga, a još manje oni, koji ga vrijeđaju i mrze.

Stoga svaki Hrvat mora ove godine izvršiti svoju uskrsnu dužnost i urediti račune s Bogom. Onda će se ljubav Srca Isusova razliti na hrvatske duše, a to će biti zalog sretnije budućnosti naše domovine.

M. Kulunčić D. I.

NAŠA VJERA U PAPU

Rim je radost i ponos svakog kršćanina. Vječan je, jer u njemu vlada neumrli vladalac. Slavan je kao grad na gori, u kojeg su uprte oči sviju naroda. Moćan je, jer je osvojio srca milijuna, koji su mu odani živom vjerom i žarkom ljubavlju.

U njemu je vladar vječnog kraljevstva, zamjenik Gospodara nadsvijeta. Njegovu riječ drži i brani nebo, jer s njim stoji i pada vječnost u vremenu, božanstvo u čovječanstvu, nebo na zemlji. Kršćansko srce to vjeruje, zato ono tako radosno uzdršće, kad se samo sjeti gospodara vječnog Rima, Oca kršćanstva, Pape. Kršćanin vjeruje, da on u zajednici sa Kraljem, kojemu je dana sva vlast na nebu i na zemlji, i sa Ocem svega vidljivoga i nevidljivoga, upravlja i vlada kraljevstvom duša. On vjeruje, da je Papa, mirni i jednostavni vatikanski Prvak, gospodar svakog duhovnog kraljevstva, sviju savjesti, sviju duhova, sviju volja i umova. Čovjek je, ali kršćanin vjeruje, da je u njegovim rukama Božja sila, da je on vječni vidljivi Krist na zemlji.

Papa je čovjek, kojega poznaju samo vjernici, duše, koje vjeruju. A svi drugi - čude se. Za njih je katoličko obožavanje Pape u najmanju ruku nerazumljiva stvar. Eto upravo kao što je to bio ovaj slučaj. Dogodio se je prije par sedmica u bazilici sv. Petra u vječnom Rimu. Dva moderna mladića u vojničkoj uniformi našla se u velebnoj Bazilici za jedne rimske svečanosti. Papa je prolazio nošen na nosiljci kroz oduševljeno mnoštvo vjernika. Oduševljenje naroda prelazilo je u živoj vjeri u zanos. Val sveopćeg uvjerenja morao je zahvatit i onu dvojicu, što privukoše našu pažnju. I eto, dok se jedan ganut i oživljen upravo vjerom ovoga mnoštva povukao za leđa svog pratioca i pobožno se prekrižio, drugi se prezirno nasmiješio i lanuo: »Luda pretjeranost«! — »Ne gospodine«, usprotivio se mladi hrvatski bogoslov, koji se tu našao, »to je oduševlje-

Papa Pijo XII. na dan svoje krunidbe (12. III. 1939.) blagoslivlje cio svijet i širi ruke, kao da želi zagrliti sve narode

nje, i to oduševljenje, koje nije staro tek nekoliko godina«! Da, oduševljenje ovo već dvadeset vjekova grije i privlači katolička srca, jer već 20 vjekova živi vjera u Kristovog Namjesnika na Zemlji, u tog silnog gospodara vječnog kraljevstva. Ali eto Rim i Papu ne može se razumjeti, ako se ne vjeruje.

I danas, kad slavimo Papin dan, kad se u nepreglednim povorkama redaju narodi pred prijestoljem vječnog vladara, da mu priznaju svoju vjeru, živu i nepokolebivu, probudimo i mi Hrvati tu vjeru. Imamo zato i posebnih razloga. Nijedan narod nije toliko osjetio vječnu moć rimskog vladara Božjeg kraljevstva, kao mi. Pred 13 vjekova zajamčio nam je taj nesavladivi gospodar, da će nas svojom moći štititi i voditi k pobjedi sv. Petar, ako ostanemo vjerni pravdi, na koju smo mu obrekli vjernost. I eto u današnje dane on nas je doveo do te pobjede, ispunio je svoje obećanje. Pa kad su vjerni Hrvati sačuvali svoju vjeru u rimskog Papu u svojim najtežim

danima, kroz tako burne godine, ne ćemo je zatajiti ni mi Hrvati dvadesetog vijeka. Ta mi smo svjedoci divnijeg Rima i božanstvenijeg Pape, nego svi prijašnji naraštaji. Pred nama on stoji kao nadzemaljsko biće, čist od sviju zemljinih grjehota i strahota. Stoji vječan kao nosilac čisto božanskih prava na izabranike Božjih stvorenja.

I dok danas vlada strahovito obračunavanje među zemaljskim carstvima, dok se uzbibalo i stalo rušiti sve, na što se čovjek zemlje pouzdao, plovi narod vjere mirno u budućnost, jer zna, da se vječni temelji Božjeg carstva ne će stresti, da glavar vječnog kraljevstva ne će pasti. Pogledom uprtim u vječni svijetli grad, motri narod vjere, kako se raspada tijelo i zemlja sa svojim građevinama i svojom kulturom, kako nadolazi novo doba, preteča vječnog dana.

Slavimo Papin dan! Sklonili smo se srcem i mislima u vječni grad, stupili smo pred čovjeka, kojega ne možemo tjelesnim očima vidjeti, ali u kojega vjerujemo i kojega ljubimo kao Krista. Nitko drugi nema prava na ovu vjeru i na ovu ljubav. Samo on, vječni gospodar nadsvijeta na zemlji, neumrli vladalac vječnoga kraljevstva u vremenu. I dok ga gledamo, dok mu se divimo, snažnije počinjemo osjećati, da smo i mi uklopljeni u tu vječnost, da smo djeca vječnosti, tâ djeca smo ovoga milog Oca kršćanstva.

Papa je nama Krist na zemlji!

Rim je nama Vječni Grad!

Pijo XII. je za nas, koji vjerujemo, nosilac sviju Božjih prava, živi gospodar vječnog kraljevstva.

Mim.

DJELO NAŠEGA OTKUPNJENJA

ČETVRTI ČLANAK VJEROVANJA: MUČEN POD PONCIJEM PILATOM

Sin je Božji uzeo naše siromaštvo i nevolje, da nas učini dionicima svojih dobara. Njegova će nas muka jednoć izbaviti od naših muka, njegova će nas smrt učiniti besmrtnima. U njegovim ćemo suzama naći našu radost, u njegovu grobu naše uskrsnuće (Sveti Atanazije).

Tri i po godine naučavao je Isus, opominjao, dobro činio. Sad je došao njegov čas, došlo je vrijeme one polovice sedamdesete Danijelove sedmice. Šezdeset i devet sedmica, (to jest 69 × 7 godina, dakle 483 godine), prošlo je od zapovijedi kraljevske, da se nanovo sagrade zidovi jeruzalemski, kad je Isus počeo javno naučavati, a polovinu je sedmice, to jest tri i po godine naučavao. Sad se imalo još ispuniti proroštvo, da u polovici ove sedamdesete sedmice Krist utvrdi zavjet prinesavši sebe za žrtvu Bogu.

GETSEMANI

Spasitelj je za cijeloga života puno trpio. Već sama pomisao na žrtvu, koju će prinijeti na koncu života, punila je njegovo presveto Srce ozbiljnošću i bolju. Više je puta prorekao učenicima svoju muku i smrt, ali oni toga nisu razumjeli, jer su neprestano sanjali o nekom zemaljskom kraljevstvu. Isus je češće oćutio progonstva, mržnju, nezahvalnost. To ga je sve boljelo. Ali sve je to došlo kao najedamput u posljednji dan njegova života. Vidimo ga u getsemanskom vrtu žalosna, potištena, zaplašena. Usrdno se moli nebeskom Ocu, pada ničice, podnosi smrtnu muku, znoji se krvavim znojem. Kako može čovjeka mučiti žalost, strah, odvratnost!

Tko će pojmiti Spasiteljevu tjeskobu! Jedan ga apostol izdaje, drugi će ga zatajiti; On će umrijeti za sve ljude, a ipak će tolike besmrtne duše propasti. To mu je tako žao, da bi mu Srce puklo od boli te stoga uzdiše: »Žalosna je duša moja do smrti.« On ima

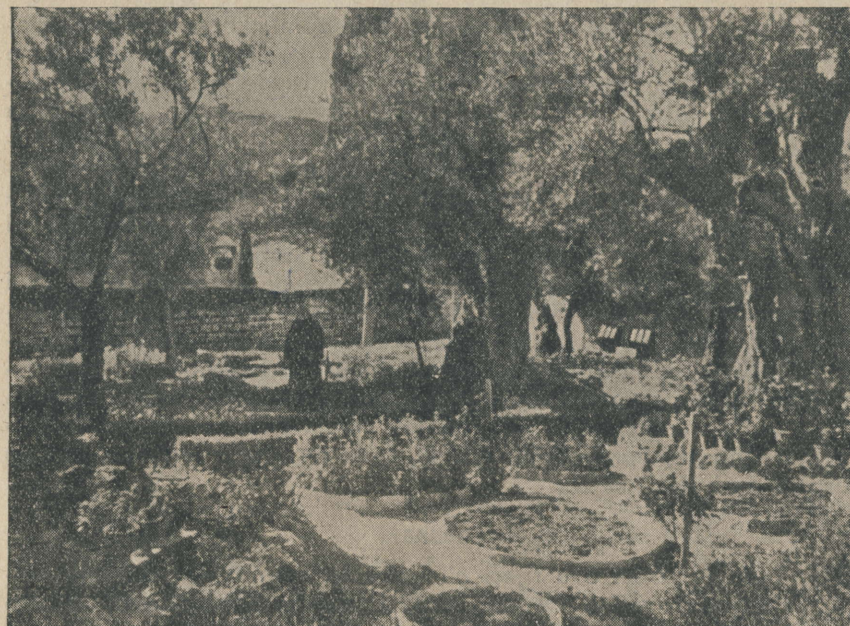

Foto W. de Vries S. I.

Getsemanski vrt, u kojem je Spasitelj započeo svoju muku

sada uzeti na se sve grijehe svijeta, da za njih zadovolji. A kako mu se gade svi ti grijesi! On poznaje svu strašnu grdobu grijeha. Ta odvratnost muči njegovo sveto Srce. Osim toga navaljuje i strah na njegovu dušu. Još malo, pa će ga spopasti i tjelesne muke i sutra će on — umrijeti. U tim silnim bolima pada on u smrtnu borbu, počinje se znojiti krvlju.

MUŽ BOLI

Domala dolazi izdajnik. Spasitelj mu pripravno ide ususret, daje se svezati i voditi. On je lišen slobode, da nama pribavi slobodu djece Božje. I sad ga udaraju, guraju, vuku, pljuju na njega:

a sve to popraćuju najpogrdnijim riječima, kakove znade bujna istočnjačka mašta izmisliti. Od Ane, gdje je dobio nepravedno bolnu ćušku, vode ga Kajfi, gdje uzalud nastoje svjedoci da iznesu što protiv njega. Isus šuti i trpi. A kad ga Kajfa zaprisegne, da kaže, da li je Sin Božji, on progovara, premda zna, da je sa strane Kajfe to sve samo licemjerstvo. I bude osuđen na smrt. Cijelu noć mu ne daju mira: »Isus osta cijelu noć svezan.« Isus umoran, izmučen, žedan, pogrđivan: muž boli. Još ga čekaju strašne muke i bičevanje, trnova kruna, raspinjanje, žeđa. Muke, sve strašnije sve groznije i u duši i na tijelu, sve do onih riječi: »Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj.«

PILAT U VJEROVANJU

Ime rimskog upravitelja u židovskoj zemlji, Poncija Pilata spominje se toliko puta i spominjat će se do konca svijeta. Ali jadne li slave! Ime je to muža, na kojemu se vidi dokle može čovjeka dovesti ljudski obzir. Kad su mu doveli Isusa svezana i počeli ga optuživati, odmah je uvidio, da je to samo zavist i otvoreno izjavljuje: »Ja ne nalazim nikakve krivice na njemu.« Da je samo u daljnjem toku rasprave bio dosljedan. Mjesto da ga junački obrani i da se usprotivi nasilnim farizejima, on nastoji, da se riješi Isusa i šalje ga Herodu, zatim ga hoće pustiti na slobodu mjesto Barabe. Čuje iz ustiju božanskog Učitelja istinu o nebeskom kraljevstvu, ali on prezirno odvraća: »Šta je istina?« On sve više popušta Židovima; daje Isusa bičevati, samo da bi se narod tim zadovoljio; dopušta da se rimski vojnici Isusu narugaju i okrune ga za kralja trnovom krunom. Neodlučan je, sve manje ima snage, i kad napokon čuje: »Ako ovoga pustiš, nisi prijatelj cara,« popusti ljudskom obziru i izrekne najnepravedniju osudu: dade nevinoga Jaganjca Božjeg raspeti na križ.

RASPET

Lako je izreći ovu riječ, ali teško je shvatiti svu strahotu muka, koje ona označuje. Osuđen na križ imao je biti izbičevan, morao je sam svoj križ nositi uz neprestane udarce i guranje: to je onaj strašni put od sudnice do stratišta. Nesmiljeni krvnici, podjarivani cikom svjetine, što se naslađivala mukama osuđenikovim, nastoje što okrutnije obaviti svoj posao. Takav je bio i Isusov križni put.

U korizmi i inače obavljaju vjernici pobožnost križnoga puta. Koliko nam duhovne koristi donosi ova pobožnost! Tu nalazimo utjehu i jakost za naš križni put, ljubav, velikodušnost, želju za trpljenjem Isusu za ljubav.

UMRO

Na Kalvariji smo. Pred križem. To je oltar, na kojem izgara najvrednija i Bogu najmilija žrtva. Od ove žrtve dobivaju sve druge istom svoju vrijednost. Žrtva je to jedna jedina krvna u Novom Zavjetu, ali se zato neprestano obnavlja nekrvnim načinom na oltaru u našim crkvama: sv. Misa. Kad pribivamo toj žrtvi, onda je to, kao da smo na Kalvariji, jer je iste vrijednosti kao i žrtva na križu. Na križu Bog umire. Čovjek je sagriješio, neizmjerno uvrijedio Stvoritelja. Ne može dati zadovoljštine, pa makar i umro. Stoga je Sin Božji postao čovjekom i umro. Tako je i Bog i čovjek umro, Bogu je dana neizmjerna zadovoljština, on je izmiren, a čovjek spasen. Ali uz neke uvjete. Mi moramo primijeniti na sebe zasluge Isusove muke: moramo vjerovati u njega, držati njegove zapovijedi i upotrebljavati sredstva milosti: molitvu i sakramente.

Izranjeni, pogrđeni i poniženi Isus — žrtva naših grijeha

KRIŽ — OGLEDALO I KNJIGA

Neki pobožni svećenik imao je sliku Isusa izranjenoga i trnjem okrunjena. Pred tom je slikom često stajao. Vidjela to iz kuće na suprotnoj strani neka žena svjetskoga duha. Pomisli, da se to svećenik gleda u ogledalo. Jednom ga zgodom zamoli, da bi joj pokazao to ogledalo u zlatnom okviru. Kako li se začudi, kad opazi mjesto ogledala i u ogledalu mjesto sebe Isusa svega u ranama: čovjek boli! To je tako gane, te se obrati.

Mnogima je i križ Isusov poslužio kao ogledalo. Ogledajmo se i mi često u to ogledalo. Sveti Filip Benicij zamoli na smrtnoj postelji gledajući u propelo: »Dajte mi moju knjigu!« Dodavali mu sad jednu, sad drugu knjigu od onih, koje su bile u sobi. Ali on još uvijek traži s v o j u knjigu. Napokon se dosjete, što želi, te mu pruže križ. Sav sretan on će: »To je moja knjiga, moja najdraža knjiga. U tu sam knjigu često pogledao i našao prosvijetljenje i utjehu. S tom knjigom završavam svoj život.« Tko ljubi Isusa, taj će doista naći u križu Isusovu kao u kakovoj duhovnoj knjizi sve: i vjeru i utjehu i jakost i svijetlo.

POKOPAN

Najveća kršćanska svetinja u Svetoj Zemlji je crkva sv. groba. To je velika crkva i u njoj je i Kalvarija i sveti grob, jer je Isus pokopan nedaleko same Kalvarije u vrtu Josipa iz Arimateje. Pod velikom se kupolom nalazi kapela sv. groba. S najvećom pobožnošću i ganućem ulaze hodočasnici u to mjesto. Koliko je žarkih molitava tu izrečeno, koliko suza proliveno. Tu je ležalo sveto tijelo Isusovo puno rana i modrica sa Srcem probodenim, tijelo bez krvi i bez duše, ali sjedinjeno s božanstvom. Grob je jasan dokaz, da je Isus doista i umro, jer inače ne bi bio pokopan. Dozvoljeno je bilo skinuti tijelo Isusovo istom onda, kad je bilo sigurno, da je Isus umro. Da bude sigurnost potpuna, probo mu je vojnik rebro (Srce) kopljem. Tim se jače ističe njegovo uskrsnuće. Toga se mi sjećamo, kad dođemo u pobožnosti križnoga puta do četrnaeste postaje. »Narodi će se njemu moliti i grob će njegov biti slavan« (Iz. 11. 10). To se proroštvo sjajno ispunilo.

Promatraj često muku i smrt Isusovu. Tu ćeš vidjeti, kako je strašno zlo grijeh, jer je radi grijeha naših Sin Božji toliko trpio. A vidimo i preveliku ljubav Božju prema ljudima, jer je »obilno u njega otkupljenje«. Na nama je, da ti veliki plodovi muke i smrti Gospodnje ne budu za nas izgubljeni. M u k o K r i s t o v a, o k r i j e p i m e !

Petar Gärtler D. I.

SVECI U ŽIVOTU

7. ožujka

SV. TOMA AKVINAC (+ 1247.)

U mladim godinama osjetio je Toma poziv, da se pridruži svojim učiteljima i postane dominikancem. On je taj Božji glas doista svom dušom prihvatio i u 17. godini stupio u red sv. Dominika. Ali kako je znao, da će se njegovi kod kuće tome jako protiviti i nastojati zapriječiti, savjetovao je poglavarima, da ga pošalju u Rim, a onda u Paris. No braća ga na putu prijevarom uloviše i dovedoše kući. Tu ga zatvoriše u jednu sobu. Samo su njegove dvije sestre smjele općiti s njim. Zaslijepljena majka ga je nagovarala molbama i nježnošću, da ostane u svijetu, a braća zlostavljanjem. Kad sve to

nije koristilo, doveli su mu neku pokvarenu ženu, da ga zavede na grijeh i tako izbije iz glave misli na samostan. Ali mladić u svetoj srdžbi spopane užarenu glavnju s ognjišta i izjuri jadno stvorenje. Dvije je godine bio Toma u tom kućnom zatvoru, dok za stvar nije dočuo Papa Inocent IV. i zapovjedio Akvinskim plemićima, da mladića smjesta puste na slobodu, da pođe za Božjim glasom.

Taj se postupak opetuje tko zna koliko puta i kod nas. Kad se Bog usudi pozvati kojeg mladića ili djevojku u svoju posebnu službu, tada se dignu sve tetke i kume, i braća i sestre, pa čak i jadni roditelji, da izbiju iz glave svojoj djeci te »lude« misli. Zna se dogoditi, da u toj nekršćanskoj borbi ne prezaju ni pred đavolskim zavađanjem, samo da dođu do cilja. I onda si utvaraju, da su učinili djelo najveće roditeljske ljubavi!

12. ožujka

SV. GRGUR VELIKI (+ 605)

Kad je sv. Grgur postao Papa, običavao je svaki dan pozvati 12 siromaha na ručak i sam im je dvorio kod stola. Priča se, da se jednom među tom dvanaestoricom našao i jedan trinaesti i da je to bio sam Gospodin Isus, koji je htio na taj način nagraditi Papinu ljubav prema sirotinji.

Među našim siromasima i oskudnicima, kojih je dandanas pun svijet, ne vidimo Isusa tjelesnim očima, ali kršćansko milosrdno oko gleda u svakom siromahu Spasitelja, koji govori: »Što učinite jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste.«

19. ožujka

SV. JOSIP

O čovjeku, kojega se Sin Božji na zemlji dostojao nazivati svojim ocem, i Majka Božja, po istočnjačkom običaju, svojim gospodarom, veli sv. Terezija Velika: »Ne sjećam se, da bih ikada zamolila nešto od sv. Josipa, a da nisam primila. Izgleda, da je Bog dao ostalim svecima milost, da priteču ljudima u pojedinim potrebama. Ali kod sv. Josipa sam iskusila, da on pomaže u svakoj potrebi. Time kao da Gospodin želi pokazati, da i na nebu čini sve, što sv. Josip zaželi, kaošto mu je bio pokoran na zemlji. . . «

21. ožujka

SV. BENEDIKT (+ 550)

Sv. Benedikt je začetnik redovničkog života na zapadu. Osnovao je red benediktinaca i dao im kao glavno pravilo: »Moli i radi!« Ti su redovnici doista u burna vremena Srednjega vijeka sačuvali kršćansku kulturu te svojim radom i molitvom pokrstili i uljudili evropske narode. U toj lozinki sv. Benedikta treba tražiti spas i u današnje vrijeme, kad najveća većina ljudi uopće ni ne zna moliti, a radi otuđivanja od Boga promatra i rad kao neko prokletstvo i ropstvo, a ne kao životnu dužnost i suradnju sa Stvoriteljem na obnovi i usavršenju vidljivoga svijeta.

NEPOZNATA SREĆA

»Gospodine Isuse Kriste, koji si rekao: Žetva je velika, ali poslenika je malo, Molite dakle Gospodara žetve, da izašalje poslenike na svoju žetvu! Zahvaljujem Ti od srca, što si mi ulio želju, da stupim u redovnički stalež te me uvrstio u ovo sjemenište...«

Tako mole svaki dan veseli, svježi mladići, pitomci Malog Sjemeništa Družbe Isusove u Travniku. Čudno! Ono, što ljudi promatraju s nepovjerenjem i smatraju za najveću nesreću, gledaju ovi mladići kao najveću čast i izvanrednu milost, pa osjećaju dužnost, da na toj milosti svaki dan zahvaljuju Bogu. A nisu to u njihovim ustima prazne riječi, već duboko uvjerenje. Znadu oni, što znači biti redovnik, svećenik. Oni u dnu duše osjećaju i već pomalo proživljuju istinitost izreke, koja je izišla iz usta mnogih svetaca i uvjerenih katolika: redovnički je život raj na zemlji.

Švedski književnik Björnson susretne jednog dana na ulici kćerku nekog svog prijatelja. Bila je postala redovnica na začuđenje sviju poznatih. Književnik je pozdravi i radoznalo upita:

»No, jeste li sretni u svom redovničkom zvanju?«

Za odgovor dobi veseli: »Da!« a blaženi smiješak prelije se redovnici preko lica.

Ali tada stavi časna sestra pitanje: »A vi, gospodine doktore, jeste li vi sretni?«

Sjena tuge pređe preko muževnog čela: »Nisam! A ne znam, što ne bih dao, kad bih mogao biti tako sretan, kao što ste vi!«

Ta sreća i taj raj na zemlji ispunja srce redovnika i mladića, koji se pripravljaju na redovnički stalež, ponajprije radi blažene svijesti, da su oni izabrani između tisuća i da su pozvani u povjerljivo druženje sa samim Bogom. On traži od njih sve, potpuno predanje. Oni mu moraju žrtvovati i prikazati sve, što ljudi smatraju svojim neotuđivim vlasništvom: udobnost života, radosti obitelji, vlast nad samim sobom. S tri čavla svetih zavjeta: siromaštvom, čistoćom, poslušnošću, daju se oni prikovati na Isusov križ, da posve i isključivo pripadaju njemu. Ali te žrtve su slatke duši, koja ljubi, jer zna, da se predaje onome, koji jedini ima neograničeno pravo na ljudsko biće i koji to biće jedini može pravo i potpuno usrećiti. Nije onda čudo, da toliki redovnici rado prezru sve blago zemaljsko, samo da mogu biti posve Božji.

Godine 1932. umro je u Americi milijunaš Minford i ostavio svojim baštinicima bajoslovno bogatstvo. I svojoj kćerci Graciji, koja je bila redovnica dominikanka, namro je 20 milijuna Kuna, ali uz uvjet, da skine sa sebe redovničko odijelo i povrati se u svijet. Inače ne će dobiti ništa. Pa što je učinila ta Bogu posvećena djevojka? Veselo se nasmiješila na tako smiješan prijedlog i odlučno izjavila: »Rado se odričem tog blaga, samo da mogu biti sretna na onom mjestu, na koje me je predobri Bog u svojoj mudroj providnosti postavio.« Imala je ona u srcu malo veće blago nego je bilo ono, što joj je nudio pokojni otac, koji je i sam morao svoje zemaljsko blago ostaviti drugima.

A drugi razlog, radi kojeg su redovnici tako sretni radi svog poziva, nalazi se u dubokom nutarnjem miru, koji proizlazi iz svijesti, da oni pripadaju posve Bogu, a taj je mir izvor velike sreće, o kojoj ljudi daleko od Boga nemaju ni pojma.

»Znate li vi, tko je Bog?« govorio je neki sretnik, kad se iza duga lutanja napokon pomirio s Bogom. »Bog je mir! Što je čovjek dalje od Boga, to je dalje od mira, a nutarnji je mir jedina prava sreća. Ja sam eto sve časno s Bogom uredio i našao sam nutarnji mir, svoju potpunu sreću.«

Tako govore ljudi, koji su se s Bogom samo pomirili. A što bi znali o svojoj nutarnjoj sreći i miru reći oni, koji su se Bogu potpuno predali u redovništvu. Oni zacijelo posjeduju taj nutarnji mir i pravu sreću u potpunoj mjeri. Njihovo je srce smireno, jer osjeća, da je upravljeno prema svom naravnom

Žetva je velika, ali poslenika je malo! Pođi i ti u Božju žetvu!

težištu, za koje je i stvoreno. Njima Spasitelj govori kao i apostolima: »Mir vam svoj ostavljam, mir svoj dajem Vam, a dajem vam ga onakvog, kakva svijet ne može dati!«

Samo je čudna pojava, da ni mnogi kršćanski roditelji ne mogu nikako shvatiti tu istinu. Oni gledaju sreću svoje djece samo u tome, da ih dobro opskrbe i dobro udadu ili ožene. I ako se Bog usudi pozvati i koje njihovo dijete u svoju posebnu službu, smatraju oni to strašnom nesrećom i pokreću sve sile i poluge, da se djetetu izbiju iz glave tako »lude misli«. Manjak je to, velik manjak kršćanskog duha i shvaćanja. Jer doista malo ima kršćanskog duha onaj, koji smatra nesrećom ono, što je najviša počast, koju Bog običaje iskazivati kršćanskoj obitelji.

Drugi bi opet željeli, da im se koje dijete posveti Bogu, a ne znaju, kako bi si tu milost isprosili. Za to valja najprije moliti, mnogo moliti. Jer Božji je poziv nezaslužena milost, ali milost, koju usrdna i ustrajna molitva može isprositi. A zatim odgajati dijete od najranije mladosti u iskrenoj pobožnosti i ljubavi prema Isusu, koji je radi nas postao čovjekom i posve se za nas predao. Ostalo će učiniti Bog, ako se udostoji pozvati dijete k sebi. Roditelji su učinili svoje, ako dijete očuvaju od zla i ne stavljaju zapreke Božjim osnovama.

A mladići, koji osjete u sebi tajanstveni glas? Nek otvore velikodušno svoje srce i predaju se Spasitelju onako, kako se on predaje njima: bez pridržaja i s potpunim pouzdanjem. »Gospodine, što hoćeš, da činim?« Evo me spreman sam ići za tobom, kamogod me pozoveš!

J. D. I.

ZADNJI ROK
za podmirenje pretplate za Glasnik jest konac travnja.

U SVIJETLU VJERE

Kako se vrši pobožnost devet prvih petaka!

Ta se pobožnost sastoji jednostavno u tom, da vjernik kroz devet mjeseci uzastopce primi na prvi petak u mjesecu sv. Pričest i prikaže je kao naknadu božanskom Srcu Isusovu za uvrede, koje mu ljudi nanose u presv. Olt. Sakramentu. Nikakve druge molitve nisu propisane, nego svaki može moliti prema vlastitoj pobožnosti. Tko se osjeća, da je u milosti Božjoj, nije dužan prije te sv. Pričesti, kao ni inače prije sv. Pričesti, ići na ispovijed, ali ako se nije već dulje vremena ispovjedio, dobro će učiniti, ako si dušu u ispovijedi još više očisti od lakih grijeha i pogrješaka i tako se što dostojnije pripravi, da primi Spasitelja.

Kod nas mnoge žene imaju »Gospin san« i vele, da će one, koje ga čitaju, lakše roditi. Je li grijeh tako što vjerovati!

»Gospin san« je štetna i praznovjerna knjižica. Štetna je radi toga, što sadržaje kojekakve izmišljotine o Bl. Gospi, o kojima u Evanđelju nema ni traga niti su dostojne Majke Božje, a ta ih knjižica prikazuje kao nepobitnu istinu. Praznovjerna je opet radi toga, što se čitanju te knjižice pripisuju kojekakvi izvanredni učinci, koje ona ne može imati. Radi toga Crkva zabranjuje čitanje toga djela. Tko je u nevolji ili treba koju milost, ima molitvu, da si isprosi, što mu treba, a od samog čitanja ove ili one knjige ne će nikome prileći pomoć Božja.

Vjernicima je uopće pod grijeh zabranjeno čitati knjige i knjižice, koje izričito rade o vjerskim i ćudorednim stvarima, ako takva knjiga nije odobrena od crkvene vlasti (Nadbiskupski ili Biskupski Duhovni Stol). (Ta je dozvola otisnuta obično odmah na slijedećoj stranici iza naslova, a kadkada i na koncu knjige). Zabranjeno je to radi toga, što takve knjige uz koje zrno istine imaju i mnogo krivih stvari, pa su vjernici u opasnosti, da budu zavedeni. Ta zabrana vrijedi i za one, koji možda misle, da čitanje takvih djela za njih ne predstavlja nikakvu opasnost, jer zakon je dan općenito za sve radi opće opasnosti pa vrijedi za sve bez iznimke, budući da si nitko ne može utvarati, da je nepokolebiv u dobru i potpuno poučen i stalan u istini. Tko dakle ima takvih djela ne smije ih čitati, nego ih mora uništiti, da ne stavlja ni sebe ni drugih u opasnost vjerske ili ćudoredne zablude.

Liječnik specijalista izjavljuje mladoj djevojci, da je kratkovidna i da mora nositi uvijek očale, ali da joj to ne smeta, da se udade, samo ne smije imati više od dvoje djece, jer bi ta kratkovidnost djelovala i na djecu. Smije li ona po savjetu liječnika zapriječiti porod ili se barem čuvati djece!

Čovjek upravo ne može vjerovati, da se i u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj usuđuje još koji liječnik davati ovakve savjete. Zavrijedio je, da ga se kazni u najmanju ruku radi nesavjesnog vršenja svoje službe, kad daje ovako neliječničke savjete. Otkada je kratkovidnost i nošenje očala toliko zlo, da je bolje, da se djeca uopće ne rađaju, nego da budu kratkovidna? I tko je dosada mogao proračunati, kakve će sposobnosti ili mane još nerođena djeca naslijediti od roditelja? A napokon zar se ne bi moglo dogoditi, da bi baš i ono dvoje djece, kojima taj liječnik velikodušno dozvoljava život, moglo baštiniti od majke ne samo kratkovidnost, nego možda donijeti na svijet i kakvo drugo još veće zlo? Zbilja kažnjiva drskost, kad se netko usudi ometati Božje planove i navoditi roditelje na kršenje ovako svetog Božjeg zakona i to ne iz kakvih istinitih predviđanja već radi svoje pokvarenosti i materijalističke bezdušnosti, kojoj je užitak i lagodan život na ovoj zemlji zadnji razlog življenja.

A zaslužuje takav nesavjestan liječnik, da bude kažnjen i radi zločina nad svojim narodom. Naša država uzima pod svoju zaštitu obitelj i djecu, pa izdaje stroge zakone proti svima, koji se usude dignuti ruku na nerođeno čedo i proliti nevinu krv. Jer to je zločin proti narodu, kojemu se ubijaju budući naraštaji,

a još je veći zločin proti Bogu, koji prijeti osvetom za nevino prolivenu krv. No nije manji neprijatelj svoga naroda ni onaj, koji u svojim materijalističkim idejama, koje su roba komunističkog bezbožnog materijalizma, propovijeda neko evanđelje uživanja pa dijeli savjete i prijeti kojekakvim izmišljenim opasnostima po zdravlje i koječim drugim, samo da odvrati bračne drugove od njihove svete dužnosti rađanja djece, na što su se sakramentom sv. ženidbe obvezali.

Savjesni i uvjereni katolici znadu, da ih Bog nije pozvao na bračni život zato, da sebično i životinjski uživaju, nego da u braku služe Bogu i njegovim osnovama i surađuju sa Stvoriteljem, ako se njemu svidi. Isto tako znadu oni, da je svako grješno čuvanje od djece teška povreda Božjega zakona, koju ne može ispričati nikakav razlog, a najmanje plitka uvjeravanja ili prijetnje nesavjesnih ljudi.

UZMI I ČITAJ

Hünnermann, SVEĆENIK PROGNANIKA. — Cijena Kn 25.— (Pošt. ček 39282) — Izdala Knjižnica »Hrvatske Obrane«, Đakovo.

Mnogo životopisa kršćanskih junaka imamo na hrvatskom jeziku, ali ovomu nije lako naći para. U napetim slikama opisao je pisac život velikoga misionara Damjana de Veustera i čitatelj kao u kakvom romanu proživljava s budućim apostolom gubavaca njegovu sretnu mladost u tihom flamanskom seocu, zadivljeno prati nadčovječnu nutarnju borbu u srcu plemenitog mladića, da upozna Božje puteve, kojima ga Providnost želi voditi kroz život; sa svetim zanosom promatra oduševljenog borca Kristova, koji uz velike žrtve izgrađuje svoju dušu prema idealu kršćanske savršenosti, da posvećen uzmogne ponijeti blagu vijest Kristove vjere zapuštenim divljacima. Što on tu sve doživljava i trpi, upravo je nepojmljivo. A onda najveći korak i najuzvišenija žrtva Bogu, kad se mladi misionar posvetio zapuštenim gubavcima i dragovoljno se zatočio među njih na otok Molokaj, da olakša njihovu sudbinu. Na koncu je i sam postao supatnik svoje djece i prinio Bogu svoj život kao žrtvu za spas pogana: umro je i sam od gube.

Ova je knjiga divna pjesma kršćanskog junaštva, što se na tako dirljiv način očituje u priprostom životu obitelji de Veuster i u srcu njezinoga sina Josipa (Damjana) i u žrtvi mladih ljudi, koji polaze u misije, i u neizrecivim patnjama i odricanjima misionara među poganima na Havajima. A sve je to prikazano tako zanimljivo i divno, te bi čovjek mislio, da je to izmišljeni roman. A sve je zbilja. Čitateljima Glasnika preporučujemo od srca ovu krasnu knjigu.

A. Benković, SV. ANDRIJA — Prvi apostol. — Cijena Kn. 2. — Katolička Mala Knjiga, Župski Ured, Bežlja, p. Teslić.

I u ova teška vremena nižu se Katoličke Male Knjige sve jedna za drugom. U ovoj knjižici obradio je pisac život velikog ljubitelja križa sv. Andrije Apostola, kojega je Spasitelj prvoga pozvao k sebi. Preporučujemo našim čitateljima taj lijepi životopis, koji će skupa s ostalim knjižicama vlč. g. pisca doprinijeti obnovi naših obitelji u vjerskom životu.

Juraj Kocijanić, SVETI OSVIT HRVATSKE, Pučki igrokaz u slikama za proslavu 1300-godišnjice prvih veza Hrvata i Katoličke Crkve. — Cijena 15.— Kn., note 3.— Kn. — Izdala Akademija Regina Apostolorum, Sarajevo, Stadlerova ul. 15.

Uspomena na onu godinu, kada je prve Hrvate obasjalo sunce milosti i posinovljenja Božjega, velik je i svet godađaj, koji mora zaokupljati i cio hrvatski narod ovih godina. Ratna buka i veliki događaji prošle godine nisu dopustili, da se ta uspomena proslavi i posebnim izvanjskim načinom (Euharistijskim Kongresom u Zagrebu), ali tu svečanost treba da proslavi ipak svako mjesto u našoj domovini. Preč. g. Juraj Kocijanić želio je pridonijeti nešto, da takve svečanosti što bolje uspiju. Napisao je lijep igrokaz, koji obnavlja velike događaje iz god. 641., kad se radilo o tome, da Hrvati postanu djecom sv. Crkve. Igrokaz je već izveden u Samoboru sa velikim uspjehom. Najprije je bio tiskan kao podlistak u »Katoličkom Tjedniku« (Sarajevo), a sada ga je evo »ARA« izdala i kao posebnu brošuru. U prilogu nadodan je tekst pjesama, koje se pjevaju na vrijeme igrokaza, a opisana je i svečana praizvedba igrokaza u Samoboru popraćena sa četiri slike.

Igrokaz preporučuje osobito velikodušna primjedba pisca otisnuta na 2. strani, da se igrokaz smije izvađati i bez posebne dozvole pisca uz uvjet, da se ne unesu bitne promjene.

SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ

POBOŽNOST PREMA GOSPI.

Zaista djetinjim srcem i nježnošću štovao je Bl. Dj. Mariju Sluga Božji Petar Barbarić i to od rane mladosti. Najradije je pokazivao svoju pobožnost prema Majci Božjoj svetom krunicom. Još kao pastirče molio je svaki dan po jednu krunicu u čast Bl. Dj. Mariji, a i kasnije jednu ili dvije krunice dnevice je molio. I on bi je molio nesamo u crkvi i u kapelici, nego svagdje, gdje mu se pružila prigoda, a takovu je prigodu imao idući u crkvu, u školu, na igralište itd., jer je tada propisana šutnja gojencima. Dan i noć nosio je uza se krunicu. Jednom dovuče od kuće u Travnik čitavu vreću velikih krunica, kako ih tamošnji narod voli, da se provide oprostima. Siromašnijima sam bi kupio po koju krunicu.

Petar je svaki dan, ako nije bio zapriječen bolešću ili čim drugim, najmanje šest puta pohodio kapelicu Bl. Djevice. Bl. Dj. Mariju nazivao je rado »Premila majka«. Njezin lik stajao je uvijek živo pred njim; njegove misli neprestano su lebdjele oko njega. Na pisaoniku imao je sliku Gospinu, koju bi češće preko dana poljubio; a ne bi prošao na hodniku mimo slike Gospine bez pozdrava ili strelovite molitvice.

Kad je valjalo u svibnju iskititi sliku Majke Božje u razredu, nitko nije bio radosniji i revniji od Petra. On je vazda bio jedan od onih, koji bi brali cvijeće za vijenac. Čuvstva srca svoga prikazao je pjesmicama premiloj si Majci. Kada se po liječniku židovu morao dati jednom pregledati, udari ovome u oči njegov karmelski škapular. Petar se nije zarumenio, nego ga je lijepo poljubio i odložio.

Štovanje Bl. Dj. Marije, koju je nježnom ljubavi častio već od djetinjstva, u sjemeništu se još više umnožalo. Što nije sve izveo i uradio, da unaprijedi čast svoje Nebeske majke! Svim silama je radio za Marijinu Kongregaciju u sjemeništu kao prefekt Kongregacije i to više primjerom svojim nego govorom. Pozorno je gledao na kongreganiste, i blago ih opominjao, ako što nije bilo dobro. A i u svom zavičaju mnogo je poticao seljake na štovanje Bl. Gospe.

Molba svim čitateljima Glasnika!

Mnogi bi čitatelj rado proširio Glasnik Srca Isusova u svojoj okolini. Evo jednog vrlo lakog i jednostavnog načina: **pošaljite Upravi Glasnika adrese svojih znanaca i susjeda,** pa će svaki od njih dobiti po jedan ovogodišnji broj Glasnika besplatno na ogled. Na taj način može Glasnik dobiti lijepi broj novih pretplatnika. Molimo sve čitatelje Glasnika, da nam učine tu uslugu za ljubav Presvetom Srcu, kojega će preko Glasnika mnoge duše uzljubiti.

Božansko Srce Isusovo!

prikazujem Ti po Bezgriješnom Srcu Marijinu sve molitve + djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane + na koje se Ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito Ti ih prikazujem za sv. Crkvu + za sv. Oca Papu i za sve nakane preporučene članovima Apostolata molitve +

OŽUJAK 1942

POSEBNE NAKANE APOSTOLATA MOLITVE :

1 N Pačista. Albin. Duh pokore	17 U Patricij. Zimska Pomoć
2 P Simplicije. Sv. Otac	18 S Ćiril Jeruz. Crkveni poglavari
3 U Kunigunda. Posvećenje braka	19 Č Sv. Josip. Kršćan. među radnicima
4 S Kazimir. Čistoća naše mladeži.	20 P Niceta. Izvršenje uskrsne dužnosti
5 Č Ivan od Križa. Obrać. grješnika	21 S Benedikt. Benediktinci i benedik.
6 P Perpetua i Felicita. Pobož. S. I.	22 N Gluha. Benevenuto. Sveć. zvanja
7 S Toma Akvinac. Hrvat. bogoslov	23 P Josip Oriol. Korizm. propovijedi
8 N Bezimena. Ivan od Boga. Bolesnici	24 U Gabrijel Arkanđ. Naši na ratištu
9 P Franciska R. Kršć. milosrđe	25 S Navještenje BDM. Marij. Kongreg.
10 U 40 mučenika. Katol. neustrašivost	26 Č Emanuel. Ljubav među narodima
11 S Eulogije. Pravedni mir u svijetu	27 P Sedam Žalost BDM. Apost. boli
13 P Nicefor. Novoobraćenici	28 S Ivan Kapistr. Vjera u hrv. narodu
14 S Matilda. Pomoć siromasima	29 N Cvjetna. Eustazij. Smirenje kod nas
15 N Sredopos. Lujza. Naše Milosrdnice	30 P Ivan Klim. Ublaženje rat. nevolja
16 P Heribert. Mladež u Radnoj Službi	31 U Balbina. Djev. društva Srca Isus.

ZA ČLANOVE APOSTOLATA MOLITVE: Potpun oprost jednog petka i još jednog po volji odabranog dana. Na dan pomirbene sv. Pričesti. Na blagdan mjes. zaštitnika. ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESVETOG SRCA ISUSOVA: Potpun oprost prvoga petka i nedjelje, i još jednog po volji odabranog dana.